

Sygn. akt II CZ 23/11

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Jan Górowski

SSN Iwona Koper (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi J. S.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym

wyrokiem Sądu Okręgowego w P.

z dnia 1 kwietnia 2004r., wydanym

w sprawie z powództwa A. D. i L. D.

przeciwko J. S. i R. S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 maja 2011 r.,

zażalenia pozwanego J. S.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 29 listopada 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 29 listopada 2010 r. Sąd Apelacyjny uchylił wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 18 maja 2010 r., wobec stwierdzenia nieważności postępowania w następstwie rozpoznania sprawy ze skargi o wznowienie postępowania przez sąd niewłaściwy, zniósł postępowanie w zakresie dotkniętym nieważnością poczynawszy od rozprawy z dnia 24 lutego 2009 r. i odrzucił skargę pozwanego o wznowienie postępowania oraz orzekł o kosztach postępowania.

Pozwany J. S. zaskarżył zażaleniem postanowienie Sądu Apelacyjnego w całości. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia tj. art. 386 § 2 w zw. z art. 354 k.p.c. przez uchylenie wyroku wobec nieważności postępowania z przyczyn innych, niż skutkujące odrzuceniem pozwu w formie postanowienia, a nie wyroku i nieprzekazanie sprawy sądowi właściwemu do ponownego rozpoznania, przez co strona pozwana pozbawiona została możliwości obrony swoich praw skutkujące nieważnością postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.). Zarzucił naruszenie art. 412 § 2 k.p.c. przez rozpoznanie merytoryczne skargi o wznowienie postępowania na posiedzeniu niejawnym i jej odrzucenie, tym samym pozbawienie pozwanego możliwości obrony swoich praw skutkujące nieważnością postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.). Skarżący zarzucił również błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że pomiędzy przestępstwem stwierdzonym prawomocnym wyrokiem karnym wydanym przez Sąd Okręgowy w P., a wyrokiem wydanym w postępowaniu cywilnym nie zachodzi związek przyczynowy.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nadanie zaskarżonemu orzeczeniu formy postanowienia zamiast wyroku, nawet przy założeniu trafności poglądu, jaki w tej kwestii prezentuje skarżący nie jest samo przez się uchybieniem procesowym mającym wpływ na wynik sprawy i w sytuacji, gdy nie doszło nadto do pogwałcenia przepisów, z naruszeniem których ustawa wiąże skutek nieważności postępowania, nie może wywołać takiego skutku. Bezpodstawne są więc zarzuty zażalenia w tym zakresie.

Nieuzasadniony jest także zarzut naruszenia 386 § 2 k.p.c., przez nieprzekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, który od początku był niewłaściwy do rozpoznania skargi o wznowienie postępowania. Prawidłowo Sąd Apelacyjny, zgodnie ze swoją właściwością rozpoznał skargę po uchyleniu wyroku Sądu Okręgowego, co nie pozbawiło skarżącego możliwości poddania zapadłego w nim postanowienia kontroli, czemu służy wniesione zażalenie.

Zgodnie z art. 374 k.p.c. sąd drugiej instancji może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, jeżeli zachodzi nieważność postępowania, a na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. może też na posiedzeniu niejawnym odrzucić skargę o wznowienie postępowania. Niewadliwe postępowanie Sądu Apelacyjnego w tym względzie nie może więc stanowić podstawy do formułowania zarzutu nieważności postępowania.

Oczywiście nietrafne jest twierdzenie skarżącego, iż Sąd ten rozpoznał wniesioną skargę merytorycznie, podczas gdy przedmiotem jego oceny była jedynie jej dopuszczalność. Brak możliwości popierania przez skarżącego w tym postępowaniu jego twierdzeń odnośnie do zasadności skargi, który nie był wynikiem uchybienia przez Sąd Apelacyjny przepisom postępowania nie może zatem uzasadniać zarzutu pozbawienia go prawa do obrony swoich praw, skutkującego nieważnością postępowania.

Nie może odnieść skutku polemika skarżącego z oceną Sądu Apelacyjnego odnośnie do braku związku między uzyskaniem zaskarżonego skargą wyroku a popełnionym przez powoda przestępstwem oszustwa, która nie została poparta zdadną do jej podważenia argumentacją.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c).